

S FUDAMI PA Z
NAUTAMI...

str. 3

TO JE
AMERIKA

str. 6

Porabje

ČASOPIS ZVEZE SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 16. novembra 1995 • Leto V, št. 23

PORABCI NAJ OSTANEJO SLOVENCİ ZARADI SEBE

Pogovor z Gezo Bačičem, svetovalcem slovenske vlade za narodnostna vprašanja

-Gospod Bačič, vi ste v svojem govoru na Gornjem Seniku ob peti obletnici Zveze Slovencev na Madžarskem rekli, da bodo porabski Slovenci imeli vedno več prijateljev na obeh straneh meje. Kako ste to mislili?

-Mislim sem zelo človeško in preprosto. Ta naša najmanj številčna in razmeroma mlada skupnost je s tem, da je ohranila slovenstvo, s tem, da se ta lepi porabsko-goriški slovenski jezik sliši tu na Gornjem Seniku - zdajle ravno poslušamo domače pesmi -, naredila nekaj, kar je povzročilo na drugi strani meje simpatije, podporo, prijateljstvo. Vse močnejša je zavest, da je tudi na tej strani meje del našega življa, da je treba sodelovati, da jim je treba pomagati. Jaz torej nisem tega mislil v nobenem pokroviteljskem smislu. Niti v nekem smislu navetov z leve pa desne strani. Mislim sem preprosto tole: vsaka manjšina, vsaka naša narodnostna skupnost izven matične države je pač v neljubem položaju, ker so pripadniki manjšine. Manjšinec je pač človek, ki ga jaz spoštujem že zaradi tega, ker zdrži v svoji manjšinski poziciji. In če je katera od naših skupnosti v zamejstvu v pretoklosti pretrpela toliko hudega kakor porabski Slovenci, potem so vredni vsega spoštovanja. In kot vidite, se danes v gostilni, v šoli, na

avtobusu in med seboj pogovarjajo v svojem materinem jeziku. Po mojem so tudi enako dobri državljani Republike Madžarske. Zato mislim, da je tudi za večinski madžarski narod čisto v redu, če spoštuje Slovence, če se zaveda, da je njihova drugačnost čisto normalna in dobrodošla. Naj jih tudi to spominja, kako je z delom madžarskega naroda v drugih državah, kjer žal tamkajšnji večinski narodi ne skrbijo kaj dosti za pripadnike madžarske narodnosti.

-Vi že zelo dolgo spremljate življenje porabskih Slovencev, poznate vse njihove probleme pa tudi pozitivne stvari. Po vaše se je torej v zadnjih petih letih kaj kvalitativno spremenilo? Kljub temu, da je tudi precej

črnogledih izjav - po moje upravičenih -, da pač danes otroci ne govorijo več slovensko v takem številu kot nekoč? Pa vendarle je na delu neka ambivalentnost, da Porabje v določenem smislu nazaduje, na drugih področjih pa napreduje?

-Točno je, da se hkrati dogaja oboje. Jaz si vendarle upam trditi, da je zdaj realno več razlogov za optimizem, kot je bilo pred 10 ali 20 leti. Mi se zavedamo tudi v Sloveniji, da je potrebno še marsikje pomagati. Zdalej se mi zdi zelo pomembno, da pomagamo pri šolskih učbenikih. Celotni pri takih knjigah, ki porabske slovenske otroke privabljajo k temu, da se učijo materni jezik, ker berejo zgodbe, vidijo ilustracije, ki so jim blizu. Zdaj je končno madžar-

sko šolsko ministrstvo potrdilo učni načrt za slovenski jezik na narodnostnih šolah. Vaši najmlajši otroci iz porabskih vrtcev so pred kratkim bili ves teden v Pomurju kot gostje naših vrtcev. Kot sem tudi sam videl, so bili pri nas z veseljem in zadovoljstvom, odnesli so domov veliko lepih vtisov. Akcije Slovenske zveze od knjižnih izdaj, do kaset, do filma so vendarle postavile Porabje v ospredje, ne samo v matični domovini, ampak tudi drugje. Ljudje v Sloveniji se vse bolj zavedajo, da tule za madžarsko mejo živi neka majhna narodnostna skupnost. K temu lahko dodamo meddržavne sporazume med Madžarsko in Slovenijo, le-ti niso nepomembni, saj vendarle garantirajo ne-

ke minimalne standarde. Upajmo, da bosta šli obe državi v Evropsko unijo, to samo po sebi zahteva take standarde... Skratka, to so neki razlogi, ki mene navdajajo z določenim optimizmom. Kar me pa navdaja s pesimizmom - vaša opomba je na mestu -, je to, da je ogromno bilo zamujena, kar se v kratkem času preprosto ne da nadomestiti. Tudi ob vsej aktivnosti zveze, šol, kulturnih društev in zdaj že tudi državne narodnostne samouprave. Drugič, gospodarsko zaostajanje je preveliko, brezposelnost je strašna. Na tem področju je položaj v Porabju resnično slab. Nesmiselno bi bilo ob tej priložnosti obljubljal gradove v oblakih, ampak prepričan sem, da se bodo tudi iz tega sodelovanja preko nadaljnega dela Slovenske zveze in narodnostne samouprave, maloštevilnih porabskih podjetnikov in bank le rodile kake nove ideje. Da bo poleg urejenega sadovnjaka pričrtiljal tudi še kakšen resnejši kapital in bodo na razpolago določena posojila in na ta način spodbujala procese, da bo več delovnih mest, da bodo ljudje tudi gospodarsko svobodnejše zadihali... Slika res ni rožnata, ampak jaz vseeno verjamem v te naše porabske ljudi in glede na preteklost vendarle lahko pričakujemo boljše čase.

(se nadaljuje na
2. strani)

Odmevi o slovenski razstavi Oselnik

DROBNA OBROBNA ODA DELU, ZNANJU, USTVARJALNOSTI, SVOJOSTI, EROSU NA MADŽARSKEM

Slovenski etnografski muzej v Ljubljani je letos gostoval na Madžarskem z razstavo Oselnik. Drobna obrobna oda delu, znanju, ustvarjalnosti, svojosti, erosu, avtorice mag. Inje Smerdel (to razstavo so slovenski javnosti predstavili lani oktobra, v začetku lanskega leta so v prostorih SEM gostili razstavo Tekstil v kmečki hiši madžarskih muzealcev, letos pa se je v okviru mednarodne izmenjave na Madžarskem predstavil SEM). Razstava je bila na ogled od 3. avgusta do 30. oktobra v osrednjem madžarskem etnografskem muzeju (Néprajzi Múzeum) v Budimpešti. Razstavo si je ogledalo več kot 18.000 obiskovalcev.

Običajno se po vsaki zaključeni dejavnosti, v tem primeru po zaključeni razstavi, naredi ocena, ki poskuša ovrednotiti, če je določena dejavnost dosegla svoj namen, in če je, do kakšne mere. V to oceno bom vključila članke, ki so izšli v času razstave v madžarskem tisku in vtise obiskovalcev.

Članke v madžarskem tisku lahko razdelimo v dve skupini: 1. članki z značajem informiranja, 2. članki, ki vsebinsko razčlenjujejo razstavo. V prvo skupino lahko uvrstimo članke iz časopisov 24 óra in Számadás. Ti članki opozarjajo bralce na pomen razstavljenih predmetov, za katere je značilno, da se danes uporabljajo že v manjši meri kot nekoč in poročajo o že skoraj izginulem načinu življenja, ki je preizkušalo človeka.

Člankov iz druge skupine je veliko več, kar govori v prid sklepanju, da je tematika razstave vzbudila zanimanje pri madžarskih strokovnjakih.

Esti Hirilap je že na dan otvoritve razstave objavil članek z naslovom "Oda delu, ustvarjalnosti". V

tem članku je Imre Gráfi, vodja oddelka v budimpeštanskem Etnografskem muzeju kot gostitelj predstavil slovensko razstavo madžarski javnosti. Po njegovem mnenju prihajajo v muzejskih zbirkah v središče pozornosti ponavadi tisti predmeti, ki so večinoma reprezentativni in z umetniškega vidika poudarjeni. Toda obstaja drugo, manj senzacionalno strokovno-znanstveno delo, ki zbirke poskuša razporediti po posameznih oblikovnih tipih, kulturnozgodovinsko. V ta krog spada slovenska razstava. Dobra razstava preko predmetov lahko obudi življenjske oblike, in to je bistvo.

Časopisi: Magyar Nemzet, EXPRESSZ Keres-Kínál, Délvilág, Élet és Tudomány, Múzeumi Hírlével (Muzejski poročevalni list) so razstavi namenili daljše članke. Za te članke je na eni strani značilno, da se opirajo na podatke, ki so bili objavljeni v zloženki, ki je spremljala razstavo, na drugi strani pa poudarjajo, izpostavljajo tiste momente razstave, ki so drugačni od madžarskih oziroma od dosedanjih. Med te pozitivne vsebine razstave sodijo mnenja kot so: s tem majhnim, toda samo na videz obrobnim predmetom je slovenskim strokovnjakom uspelo predstaviti en del ljudske umetnosti in poljedelske kulture, in s tem seveda en delček slovenske kulture; za postavitev razstave je značilno, da je zelo pregledna, besedilo, ki spremlja razstavo, je sicer jedrnat, vendar kljub temu razumljivo; posebno temu razstave se izraža v okrašenih, rezljanih lesenih oselnikih, saj takih v madžarskih zbirkah ne najdemo; poleg predmetov je veliko fotografij, risb, lesorezov, ki ilustrirajo delo in nošo kosca, prijetne slike pa predsta-

vljajo tudi današnje delavce.

Razen madžarskih medijev so o razstavi poročali tudi slovenski manjšinski mediji na Madžarskem. V časopisu Porabje je bil objavljen članek z naslovom: Oselnik, po naše "vodejr". Iz članka zve-mo, da je tudi v Porabju košnja (bodisi trave ali žita) veljala za kmečki praznik, kjer se je zbrala cela družina in sorodniki. Zaradi geografske lege še danes marsikje kosijo s koso in predmeta, ki sta povezana s koso, sta "vodejr" (oselnik) in "brūs" (oslo).

Avtorica članka je mnenja, da je s to razstavo avtorica razstave prispevala pomemben delež k spoznavanju slovenske ruralne kulture in da bodo strokovnjaki (tako slovenski kot madžarski) širili vedenje o Slovencih, o slovenski kulturi, pa čeprav s takim majhnim (toda samo na videz obrobnim) predmetom kot je oselnik. O razstavi so poročali tudi v televizijski oddaji Slovenci utrinki (slovenska oddaja na 2. programu madžarske televizije, to oddajo predvaja tudi 1. program RTV Slovenija).

Ker so razstave namenjene predvsem obiskovalcem (tako strokovnjakom kot laikom), niso zanemarljivi vtisi obiskovalcev. Citirala bom nekaj mnenj iz knjige vtisov:

"Razstava je preprosta, toda teži k predstavitvi bistva. Je zanimiva mešanica predmetov v povezavi z delom, človekom in načinom življenja."

"Človek si ne bi mislil, kakšna odkritja čakajo na njega. Veseli me, da so iz pozabljene vsakdana naredili praznik. Dobro bi bilo, če bi tudi iz drugih sosednjih držav prišle take razstave."

"Hvala za to razstavo. Razstava je obudila moje spomine na starega očea-

ta, ki je bil vodja koscev v Porabju. Pozimi je delal v monoštarski tovarni kos, poleti pa je kosil na Alföldu."

"Razstava je zelo lepa. Realno predstavi "umetnost košnje" in predmete, ki so jih uporabljali. Obudila je moje spomine na srečno otroštvo na deželi."

Avtorica razstave je z oselnikom, s tem drobnim predmetom, pritegnila pozornost tako strokovnjakov, obiskovalcev kot medijev v osrednjem mestu Madžarske. V marsikaterem človeku, pose-

bno pri starejših je razstava obudila spomine na otroštvo, na preteklost, na takratni način življenja. Mlajša generacija pa je spoznala predmet (v njej govori večpomenski povednosti), s katerim so njihovi predniki večkrat služili kruh in s tem preživljali družino. Za starejšo generacijo ostajajo oselniki cenjeni kot predmet za služka, preživetja, kot spomin na tisto obdobje, medtem ko za mlajšo generacijo dobijo nov pomen, pomen "spomin-ka".

Katarina M. Hirnök

PORABCI NAJ OSTANEJO...

(nadaljevanje s 1. strani)

"Niste govorili o mejnem prehodu G. Senik-Martijne. Ta je po moje izrednega pomena glede povezanosti Porabja z matično domovino Slovenijo. Ta namreč omogoča žive, vsakodnevnne stike za razliko od neke abstraktne povezanosti v preteklosti, ki se je največkrat odražala v obiskih različnih delegacij."

Cisto se strinjam, taki procesi morajo biti čim bolj življenjski in naravni. Ko sem uvodoma govoril o tem, da ljudje na obeh straneh meje postajajo prijatelji, zavezniki, somišljeniki, sem hotel reči, da samo ljudje sami lahko nadomestijo tisto, česar države in njihove ustanove ne morejo. Česar nek zakon ali tudi norme Evropske unije same po sebi ne morejo. Predpogoj pa je seveda dobrososedska politika dveh sosednjih držav - v tem pogledu se lahko imamo za srečne -, potem odprte meje in še več mejnih prehodov. Seveda ne bi bilo dobro, če bi hoteli na vsake 3-4 kilometre imeti prehod pri vsaki porabski vasi, nekaj novih pa bi še lahko imeli. Kje bi bilo pred 15 leti mogoče, da bi madžarski carinik na prehodu pri Bajánsenyu ali G. Seniku govoril - slovensko?! Niti približno. Kje bi bilo realno še pred šestimi leti, da bi v Monoštru v trgovini kakšna

madžarska trgovka vendarle poskusila govoriti tudi slovensko? Niti približno ne. To so ti procesi, ki so spodbudni in izboljšujejo pogoje življenja manjšine.

Se pravi, da zavoljo tega, da smo na določenih področjih na slabšem kot smo bili, recimo, pred desetimi leti, ni treba obupati, ker je narodnost neke vrste živi organizem, ki sestoji iz številnih delov? Nekatere celice odmirajo, druge pa nastajajo?

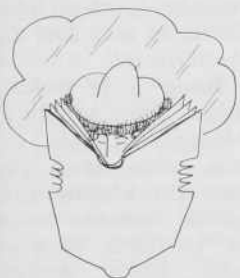
Točno tako. Nekatere se celo obnavljajo, druge nastajajo čisto na novo. Če je tistih res trdih 60-70 let, ko je bil ta porabski del od slovenskega narodnega telesa odtrgan na mirovni konferenci v Parizu, pa je preživel in je ohranil vsaj narečni jezik in del svoje kulture, potem preprosto - vsaj za mene - ni razloga, da bi obupali in vrgli puško v koruzo. Zdej, ko se stvari vendarle izboljšujejo, ko dobivajo Porabci tudi večjo pomoč od obeh držav, ko že imamo tudi nekaj porabskih izobražencev, ki vendarle odigravate pomembnejšo vlogo v življenju svoje manjšine kot včasih vi o sebi razmišljate, potem je nekaj več razloga za optimizem. Važno pa je, da bodo Porabci zaradi sebe hoteli ostati Slovenci.

Francek Mukič

Inda svejta

ČRNE ŠAULE DIJAK

"Gnauk se je en foringaš pelo. Pelo se, pelo, dolgo nej nazaj gleda. Te gnauk nazaj pogledno, pa vüdo, ka en človek sejdo ozajek na kaulaj. Nej je na pamet vzöu, gda je gorprišo na kaula. Knige je emo, pa knige što. Črne šaule dijak je büu. Gnauk samo zásपो.

Te je foringaš tá üšo, knige vzöu pa začno šteti. Tau je što, ka ta gor déjo. Foringaš pa tau nej na pamet vzöu, s kónji vred, cakompak je vse gor šlau v luft.

Če je tau istina bila ali nej, ge ne vejim, sam' ka so stari lidgé gučali.

Na srečo se je črne šaule dijak prebüdo. Té sta že visko bilá. Brš za knige zgrabó, pa brš tau što, ka nazaj ta doj. Če bi se nej prebüdo, te bi prej cakompak doj spadnila.

Črne šaule dijak je k rami tö prišo. Nej je gučo nikanej, sam nutprišo, pa čako. Mati so že znali, ka ma gesti tarbej dati. Gda se je nadjo, pa nej sto tätiti. Mati so se zbojdjali, ka vejgaka za človeka je te tau, pa so pojba poslali po očo, naj prej domau dejo, ka tü eden prišo, pa neške tätiti.

Oča rejsan domau déjo, pa pravijo tistoma človeki, naj dé s pauti. Tisti pa nika nej

djau, sčista nikanej, samo gleda. Té ma oča vogrski pravijo, naj dé. No pa té se je zdigno pa táüšo. Ta doj po bregej leto, pa v dolej se je po pršaj mlato, pa kumas kazo s prstami. No, s toga so te znali, ka je črne šaule dijak büu.

Un prej vej, što mlejko má, gnauk par enoj iži so ma nej dali mlejko, so zatagili, ka majo. Gda je črne šaule dijak odošo, za en malo je takša oblčina prišla, pa tak toča üšla, ka vse tázmlatila.

Tau so prej takši lidgé, ka prej se vöčvijo, pa se njim pamet zmejša. Steri se ne morejo tak včiti. Preveč se včijo, pa slabo glavau majo. Pa té zato tak odijo. Tak so gučali prve lidgé. Inda so prej dosta ojdli, liki zdaj ji več v ete kraje nega." (Verica, 1979)

O čmošolcu, dijaku črne šole (garabonciás diák) je veliko pripovedk tako pri Slovencih kot Madžarih. Čmošolec je prav tako sklepal zvezo s HUDICEM, delal nevihte in točo, je bil škodljivec kot čarovnice (čaralice, comparnice) ter je bilo treba onemogočiti tudi njegovo početje.

Zgodbo o sklenitvi pogodbe s hudičem srečamo že v srednjeveških čarovniških pripovedkah. Najbolj znan primer črne magije je FAUST, literarni lik (npr. v delu J. W. Goetheja iz l. 1808, 1832), simbol neustavljive človekove težnje k raziskovanju, odkrivanju, spoznavanju.

Črna magija - ki išče zaveznitvo in pomoč hudobnega duha s plačilom človekove duše - je vzbujala strah med ljudmi in je bila prepovedana, preganjana.

Marija Kozar

S FUDAMI PA Z NAUTAMI VEČ KAK 20 LEJT

Laci Korpič pa njagvi goslarge z ženskim kvartetom so dobro poznani na Vogrskom, v Avstriji, najbóla pa v Sloveniji. Tau so dosegli z večletnim rednim delom.

lau veliko delo. ženske so ma popejvale, on je pa zapiso naute. Več lejt je zbiri v Sakalauvci, v Slovenski vesi, na Dolejnjom Seniki, največ pa na Gorenjom Seniki. Tak se ma je posrečilo

stare naute. Popejvati je začnila v mali lejtaj. Lejpe stare šege so ji dale za tau priliko. Popejvali so prej po večeraj, gda so goštjice ali kukarco lüпали, perdje čejšali, po mezevaj, da so

Ansambel Lacija Korpiča in ženski kvartet. (L. Korpič na sredini, A. Sukič druga z leve.)

27. oktobra je praznoval Laci 25. obletnico, ansambel z ženami pa 20. obletnico. Telko lejt se že trüdjio pa delajo iz srca. Laci je bijo štja mali pojbič, gda je proso fude (harmoniko) od svoje matere. Sprobavo je igrati sam od sebe. Mati me je popejvala porabske pesmi (naute), on ji je pa večj igro s fudami. Bijo je 12 lejt star, gda se je odlaučo, ka de muzikant. Šest lejt se je včijo v privatni glasbeni šaui pri Štefanu Wagnerju, sto je bijo priznan strokovnjak. Laci je špilati začno s sakaluvskim ansamblom po veselica. Tak ga je spoznala občinska sekretarka Irena Barber, stera ga je presila, aj spremjla dve dolnjeseñiški pevki, Eriko Glanz pa Ireno Barber. Etak je začno zbirati pesmi po vasnicaj. Nej se me je vnauzalo ojditi od rama do rama. Tau je bi-

vtjüp zbrati 150 porabski pesmi. Te naute popejva pa špila že dvajsti lejt. Gnesden majo z ženskami program za dve vöri.

Laci je pred petdvajstimi letami začno špilati pa popejvati po porabskij vasnicaj, po Sloveniji. Dvajsti lejt je od toga, da je vtjüpspravo prvi ansambel. Od tistoga časa so se goslardje večkrat vömenili. Gnesden ji je pet, škoda ka nej več Slovencov nad njimi. Od Vaugrov (János Nagymihály, Tamás Sipos, Ferenc Németh) je spjöl lepau, ka se podajjo za tau delo. Pevke so vse Slovenke. Več lejt spejvajo. Od začetka mau popejva Ana Sukič, etak že 20 lejt. Dela z veseldjem. Spjöl rada popejva, preveč dosta naut pozna. Ne šanaliva nej čas, nej dosti trüda. Popejva pa zatok, aj lüstvo leko spozna te lejpe

okapali. Inda svejta se je lüstvo etak zabavalo. Delo je šlau dosta bola veselo pa mirmo kak gnesden. Ana so fejs (h)valežni, ka so njij tak ranili pa vzgajali starištje. Zakoj je nej tak gnesden, zakoj ne vaušcimo mlajšom tau lepoto, se spitavajo.

Laci je s svojo skupino spjöl dostakrat gorastau-po. Na Vogrskom največ v Porabji, v Mohači, Peči, Kermedini pa v Budimpešti. V Sloveniji pa skurok po cejlom rosogij. Večkrat so špilali za televizijo, za radijo. Dobili so dosta priznanj, srebno, zlato. Majo kaseto tö. Lüstvo je vseposedik rado poslúša. Etak se splača njivo delo. Radi dejo gorastau-pit kamkoli. Veseli so, če je sto pozove, da leko pokazejo, ka znajo.

Njim želimo dostadosta sreče, prosimo je, aj eske nam dolgo-dugo lejt veseldje spravljajo.

Klara F.

OD SLOVENIJE...

Thaler v Amanu

Slovenija krepi svojo navzočnost na Bližnjem vzhodu, zlasti gospodarsko. Zunanji minister Zoran Thaler je vodil slovensko delegacijo na gospodarskem vrhu v Amanu. Na njem je 1500 predstavnikov iz 62 držav govorilo o obnovi gospodarstva na Bližnjem vzhodu.

Dan reformacije

Slovenija je ena od redkih držav z večinskim katoliškim prebivalstvom, kjer je 31. oktober, svetovni dan reformacije, državni praznik. Vzrok za to je predvsem obdobje reformacije, ki je bilo zelo pomembno za slovenstvo, saj je v 16. stoletju po zaslugi Primoža Trubarja dobila zameleke knjižnega jezika in književnosti. Osrednji letošnji proslavi ob dnevu reformacije sta bili v Ljubljani in Moravskih Toplicah.

Slovinci varčujejo

31. oktober ni samo dan reformacije, ampak tudi svetovni dan varčevanja. Ob tem so prišli na plano podatki, da so imeli prebivalci Slovenije konec avgusta v bankah za 455 milijard tolarjev prihrankov, od teh je bilo deviznih vlog za 264 milijard tolarjev.

Negativna rodnost in samomori

Slovenski minister za zdravstvo dr. Božidar Voljč in minister za zdravstvo Republike Madžarske dr. György Szabó sta v Ljubljani podpisala protokol o medsebojnem sodelovanju med obema ministrstvom. Obisk je bil namenjen tudi pripravi sporazuma, ki naj bi zamenjal starega iz leta 1966, ki je bil sklenjen med takratno Jugoslavijo in Madžarsko. Oba ministra sta poudarila, da imata državi kljub razlikam veliko skupnega: ubadeta se z negativno rodnostjo in visokim številom samomorov.

Jajjaa?!?

Vej pa don nej?!

Komunikacija. V Hornovem kabinetu so gorpоставili en Komunikacijski center, za šteroga vodjo so vöodabrali znanoga novinara Henrika Havasa. Té si je zisko par ljudi, šteri do njemi pomagali. Zvödalo pa se je, ka eden od nji z biroviyo má nikše probleme. Zdjaj so te brž vödali en komunike, ka aucigamau de tisti, šteri de sto pri Hornovi vladi delati, mogo en papér podpisati, ka té cajt nikšo delo nema z biroviyo. - *Ka pa če je že pred 10 lejtimi vö z vauze prišo, ka je oço pa mater bujo? Tau ma*

DÜHOVNIK MARIJO BRSO

več nej trbej nutri spisati? S takšim komunikacijskim centrom mó rejsan use lepše mislili o Horni pa njegovaj ministraj.

Papér več vrejden kak minister. Gda so l. 1945 podpisali kontraktuš o OZN-i (ENSZ-i), šteri je zdaj emo 50. oblejtnico, je predsednik Truman zapovödö, ka té dokumentum more biti na gvüšnoj mesti. Najbaukše bau, če de v Bejloj iži. Alger Hiss, generalni sekretar konferen-ce je daubo zavüpanje, ka naj té dokumentum s fligarom odpela iz San Franciscona v Washington. Gda je nutri v eroplan seu, papér je emo padalo (ejtöemryö), generalni sekretar (fötikár) pa nej. - *Tau vendrak zato, ka če bi fligar dojspadno, té velki ðlovek bi se tak use vküper zmlato, ka bi use sivi büu. Tak bi včasik znali, ka je un od ENSZ-a, ka je njina*

farba siva. Papér bi pa vöter leko nutri u maurdje pofudno!

Sivi padar. Lörinc K. v Tiszaeszéléri je zvau padara, ka je ženi lagvo bilau, ka žméten beteg má. Gda je barbejr prišo, ga je dobri Lorenc en cajt gledö, te ma pa je gnauk samo - mije-niks, tijeniks - enoga velkoga nutri pod naus podežgo s pesnico. Zato, ka je prej trnok pomalek vižgalivo betežnico. - *Žméten beteg, žmeten doktoratuš.*

Rejši nas Gospaud od hüdoga. Rešilce (mentösök) so gaunarge v Debreceni dojs-tavili, gda so se paščili k nikšomi velkomi betežniki, pa so je vöorupali. Vkraj so jim vzeli eške EKG tö. - *EKG bi po naše v tom incidenti tak tö leko dojobrnavi, ka: Ej, Kurve Gromske!*

Marijo brso. V brazilski televiziji so nutri pokazali en 10-minutni film, v šterom je Sérgio

von Helder, evangeličanski dühovnik (njim bi se vendrak bole leko pravilo, ka sekta) emo pred sebov črni kip (szobor) brazilske svet-nice Naša gospa iz Aparecide, šteroga je z nogauv brso pa drüge neznažnje dele delö z njim. "O takšom grdom stvauri smejmö gučati, ka je Baug, ka je nebeska Kralica?! Nej, tau je nikša svetnica nej!" - *Leko, ka nam nej trbej čakati do leta 2000, ka je že zdaj tü Antikristuš?!*

Baug ji je pokaštigö. Stirge so mrlí v Madagaskari, gda so steli nikše kinče pa vrejdnosti vöprinesti iz goreče kralevske palo-te. Ta zidina, štera je bila palača slednje madagaskarske kralice, je čisto dojzgorēja. Tau je tö mogauče, ka so go nekaki sami radi vöžgali. - *Tačas so sütali, ka so se zasüjkali v ognji.*

Fr.M.

Pismo iz Sobote

ZASPANI DNEVI

Jesen je dugo nej škela pokazati svoje pravo lice in smo meli takšo sunčno in toplo vreme, ške bole kak v leti. Moja tašca Regina, trno čedna ženska, je že kopalke vöpotegnola z omara, ka mo se prej tou leto ške koupali v kopališči. Dobro, tou zdaj nej trbej vörvati, ali takšo bi od nje čakö. Ali, po ton toplon vrejmeni je te li prišla tista prava jesen, meglena, mrzla in kmična. Dnevi so vsikši den kračiši in vsi se bole nut v kuče vličejmö. Vsi že pomalik kürimö tö. In tan notri pri peči je tak lipou manjoust ka kazati.

Rejsan, takši kratki in ladni dnevi me tak ta ličijo, ka san nej za nikši nüc. Samo bi ležö, tü pa tan prešto kakšo knjigo, dobro gesti v sebeb meto in dobro vino piu. Dapa od toga pejnezi ne pridejo, zato trbej delati in vgojno stanjüvati. Vidite, tou stanjüvanje mi je kak kakši štraf. Nega üjšoga kak v takšon jesenskon vrejmeni gori stanoti.

Najprle zača cinkati prva vevarca. Po tiston eno pejt minut, zača tuliti ova elektronska vöra. Ge ške tadale ležin pa si brodin, ka tou samo senjan in ka ške leko spin. Tou te ne vörvlen glyj jako dugo, zato ka te moji mlajši prletijo k meni v postelo pa začajö gor po meni skakati. Tou trpi edno deset minut, tak ka te vövijdin, kak če bi rusöška armada šla prejk po meni. Te nücan edno pou vöre, ka se vküper

poberen. Naidnouk grata takša sila, zato ka že vsi vküper mamö nebesko zamüdo. Te krčimo edni prejk drügoga, ge si oblačni kaput od čerke, žena obüvle moje bakancče, pojbiček pa si rovle po nousi pa pomali cüka v lače.

Gda se te končno spakejramö nut v auto, se ge spoumnin, ka san nej vzeu s sebov svoje taške. Te tou napravin in že brimjio prouti varaši, gda čerka skrči:

-*Vej pa ge ške man šlapline na nogaj, ge so moji punčöki?!*

Na, ste zdaj vidli, kak mene pa mojo držino zmejšajö takši jesenski dnevi. Gda te priden v slüžbo, me šef gleda, kak če bi njemi mačke pojo, ge san pa tak zmantrani, ka bi si najrajši negi doj lego in zaspo.

Moja tašca Regina, trno čedna ženska, pravi, ka naj ojdin prle spat, pa mo te ležej gori stano. Vej bi ga že ojdö prle v postelo in bi te rejsan tak bilou. Pravzaprav, ge ojdin rano ležet, dapa spati nemren, ka moja tašca Regina, trno čedna ženska, tak nebesko frče, ka dugo, dugo niške nemre spatí. Tak vidite, mogouče je pa nej samo jesen kriva, ka san vgojno skouz tak zaspani.

Leko nouč van želej Miki

ČLOVEK JE RAD, ČE LEKO ZA VES KAJ NAPRAVI

... DO
MADŽARSKE

Evropski dan

Mesto Sombotel je 10. novembra priredilo ti. "Evropski dan". Častni pokrovitelj prireditve, katero je denarno podprla tudi Evropska unija, je bil Árpád Göncz predsednik R Madžarske. V okviru tega dneva so se srečali pravniki regije, zasedal je odbor za evropsko integracijo pri madžarski skupščini. Priredili so tudi plenarno sejo Regionalnega sveta s tematiko naša regija in Evropa. Na zasedanju je imel uvodni referat zunanji minister László Kovács. Na forumu podjetnikov je imel nagovor z naslovom Vloga in možnosti podjetnikov v integracijskih procesih predsednik Árpád Göncz.

Tudi spremljajoče prireditve so bile zelo raznolike. V večernem kulturnem programu so nastopile najboljše profesionalne in amaterske skupine Sombotela. Priredili so več likovnih in fotografij. Prireditve "Glasba ne pozna meja" so se udeležile tudi slovenske pevke iz Monoštra ter pevec ljudskih pesmi Aleksander Bencik iz Prekmurja.

Likovna razstava na Gornjem Seniku

19. novembra ob 11. uri bodo na G. Seniku otvorili likovno razstavo dveh prekmurskih akademskih slikarjev. Sandi Červek in Franc Mesarič bosta razstavila predvsem slike, ki so nastale v Porabju, na Gornjem Seniku. Razstavo bosta popestrila z drugimi svojimi likovnimi deli.

Srebrni breg v Ljubljani

24. novembra bodo v Ljubljani v organizaciji ZKOS-a in Zveze Slovencev na Madžarskem predstavili zbirko novel treh prekmurskih avtorjev, Ferija Lainščka, Milana Vincetiča in Milivoja Mikija Roša.

Kmalu bo izšla tudi najnovejša dvojezična izdaja Zveze. Zbirko esejističnih prispevkov z naslovom Tudi to je slovensko Porabje je napisala Valerija Perger, pedagoška svetovalka za porabsko šolstvo.

I. Barber

es. Ona je bila z Bedivinoga roda, liki njau je za svojo vzela edna takša družina - Grabeni - ki so nej meli mlajše. 1956. leta sva se oženila. Te smo eške nej v tauj izi živeli. Grabini so tam spodkar, - mi kaže dolino - " meli izo. Velka, lepa pavarska iža je bila. Depa kak vidiš, velki dauil je, ram se je počujšno pa smo presiljeni bili nauvo zidati. Tam smo

gemati, gazdijo zatok, ka sam te eške delat tū odo. Ostali smo z decov sami. Istina, ka dveje dekle so odisle, moja se je oženila, ta druga pa k oči. S sinom živim tūj doma. Kaulag rama opravlava pa delava zemlau, telko ka svinje drživa pa sebi vse kaj prpauvava. Dekle nas tū odijo domau gledat pa pomagat. Samo aj zdravje mamo, leko mo lepau živeli."

Joška, ge tak vej, da si ti sploj aktiven človek, nej ti je vse, edno, ka se v vesi godi, nej ti je vse, edno, kak je kaj v Otkauvaj. Ka vse opravlaš v vesi?

"Dugo lej tam pri gasilcah bio aktiven. Gasilsko društvo sam že od 1954. leta član. Na gnes - od 1994 leta - sam pa poveljni (parancnok) števanovskega gasilsko društva. Rad delam tau. Zdjaj smo dosta mladi not vzeli v društvo. Tiste včim, pa njim pokazem, ka je dužnost ednoga gasilca. Radi bi edno dobro društvo vkūpskovali, štero bi rešpekt mejlo v vesi. Leko bi mislili po tistim na tau tū, da bi je z drugimi gasilci tū povezali. Samouprava (önkormányzat) zatok vsakšo leto es da tiste pejnaz, ka je sploj potrebno. Dja vöztardjam pa etak vidijo, ka se nekak za tau tū briga. Planiramo nauvo oblejko tū kúpiti članom.

Ka pa deca? Kelko dece sta mela?

"Ednoga pojba pa edno dekle. Zvūm toga sva eške edno dekle gorzranila. Moje žene sestra je tak brz mrla, tūj je njala deco. Malo. 8 mejscev staro dejte sva vzela k sebi, sva jo gorzranila kak svojo dejte. Doma mi je bila žena, nej je ojdlja delat, zatok ka sva gazdijo tū pelala, živino sva tū držala."

Vej, ka ti je žena, na žalost, mrla. Gda je tau bilau?

"1989. leta je mrla. Tau nam je strašno velka zgūba bila, kakoli je deca že gorzrasla. Etak sam pa vse na menkše mogo

več nej steli tisto obnoviti ali tam nauvo zidati. Tūj vrkaj smo nauvo izo zidali 1963. leta. Tau gazdijo smo delali, gda sva 1966. leta tak zgrūntala, ka mo dja delat ūšo. Na gazdiji je vse zmetnejše bilau, najbola za divjačine volo. Etak sam prišlo v židano fabriko, gde sam skurok do penzije delo. Fabrika je dojstanila, dja sam brez dela ostano, liki nej dugo, gda sam 60 lej nota spuno, sam leko v penzijo ūšo."

Zvūm toga sam član veške samouprave. Sam pa član Slovenske državn samouprave tū. V veškoj samoupravi že za-

to mam prakso. Tam sam že 2 leti pred tejni volitvami bio član. Pri slovenskoj samoupravi se pa moremo dosta kaj naučiti. Kak dja mislim, tau priliko ne smeimo vö z rokaj pistiti. Najbole zatok nej, ka eške zatok itak po naši vasnicaj gočimo slovensko. Mladina nej tmok, liki eške po mojem vsi razmejo slovenski. Tau dja samo po svojoj deci vej. Vsi trdjé znajo slovenski. S sinom si pa tūj doma samo slovenski gočiva. Po mojem, ka je najbole fontoško, je tau, aj ne pozabimo slovensko rejč. Dja furt slovenski gočim z našimi ljudami. Včasim mi - sploj pa mladina - vogrski odgovarjajo. Namé tau ne mauti. Dja gučim tadala slovenski. Delali smo pri cirkvi - zdaj go obnavlajo - tam sva si s popom tū samo slovenski gučala."

Vidim, ka tak pri glavnoj pauti kak po bregaj se zidajo nauvi rami. Ka ti misliš, ostanejo porabske vasnice, se ne spraznijo?

"Leko se veselimo, da naši ljudje - pa nistami drugi - zidajo, popravljajo iže. Pa nej samo pri pauti. Tū je živela edna družina, - mi kaže mesto - " po imeni Domiter, ki so se tiste lejte v Varažnosili pa so svojo izo dojvtgrnili. Ta družina je pa zdaj tū pri meni nauvo izo napravla. žau, zavolo držinske tragedije, ka se njim zgodila, itak nedo oni tūj živeli. Pa kakoli. Po mojom je lepau, da tak Števanovci kak Otkauvci se ne zgibimo. Na tejm pa moremo delati, da tisti, šteri tū škejo živeti, dobijo vse - elektriko, vodo, baute ptt. - ka je k normalnomi žitki potrebno. Za tau morejo, moremo tisti delati, štere so nas za tau odebrali."

No nikak etak si premišlava Joska Merkli v Otkauvaj. Gvūšna sam, da eške dosta takši Joškanov mamo v Porabji, samo ji trbej najti.

To je Amerika

VELIKO JABOLKO ALI NEW YORK

Le kdo ne ve za mesto, v katerem je domala vse, kar na svetu sploh lahko je? Zdi se, da se vse dobi, vidi in zgodi ravno v New York Cityju, ki je z okoli 8 milijoni prebivalcev tudi največje mesto v Združenih državah Amerike, s skoraj 2 milijonoma ži-

zprav nikamor ni potrebno več iti, da bi našel še kaj novega. No, gotovo niste te trditve vzeli čisto zares, čeprav do popolnosti ne manjka veliko. Otok je razdeljen na več delov, zgornji, spodnji in sredinski, pa tudi po dejavnostih: finančni, Civic

po 110. nadstropji sta zelo vpadljiva za oči, tako da le-te sploh ne morejo prezreti Svetovnega trgovskega centra (WTC), tudi prvega mostu čez reko East, torej Brooklynskega mostu nihče ne spregleda, pa čeprav je zdaj ob njem že veliko mlajših in morebiti celo vpadljivejših mostov. Na 5. aveniji stoji svetovno znana stolpnica Empire State Building, ne daleč od nje pa boste našli Rockefellerjev center, v sklopu katerega sta tudi ameriška radijska korporacija z NBC-jem (radio in televizija). Sicer pa je toliko bogastva na enem mestu bolj redko videti, zlasti če se odpravite na Broadway ali recimo v Harlem. Veliko črncev, pa brezdomcev je tudi v Central parku, pa vendar so tudi ti prijazni in nič hudi na mimoidoče, da so to, kar so - berači. Med njimi je veliko takih, ki so se za to odločili po svoji volji. New York je

Manhattan, srce New Yorka je veličastni kraj, otok, na katerem so mnogi znameniti arhitekti postavili svoje velike dosežke. Vse, tako stolpnice, v katerih so v glavnem poslovni prostori in ne stanovanja, kot tudi druge zgradbe, obeležja in vrtovi ter parki, vse se tako čudovito zliva in ujema. Najvišji stolpnici na sliki sta World Trade Center.

dov, pa še največje židovsko mesto.

New York City je seveda tudi najbolj obiskano svetovno mesto, pa najpomembnejši trgovski center na zemeljski obli. V filmih, knjigah, časopisih in drugih medijih nenehno srečujemo njegove dele: Manhattan, Bronx, Brooklyn, Queens in Richmond. Sicer pa New York ločuje od New Jersey (sosednje države) samo reka Hudson, drugače bi bilo omenjeno ogromno mesto v kar dveh državah. Tudi zdaj je, saj ga povezujejo mnogi mostovi in trajektni prevozi čez reko. Če prideš prvič v New York, se seveda najprej odpraviš na Manhattan, ki se je sprva, ko je leta 1613 tja "zašel" Nizozemec Adriaen Block, imenoval Nieuw Amsterdam (Novi Amsterdam). Otok Manhattan je svet v malem, saj je na njem toliko raznovrstnega življenja, da ti prav-

Kip Svobode stoji na svojem otočku in gotovo že veste, da je ogromen spomenik kopija kipca, ki je nastal v Franciji. Na sosednjem otoku Ellis pa so "zadrževali" imigrante, ki so po morju pripluli v Novi svet. Zdaj je tam muzej.

center, Greenwich village, East village, Garment district... Borza na Wall Streetu je kraj, kjer se kroji svetovna denarna politika, kjer zeleni bankovci oziroma njihova vrednost pada ali raste, dva enaka vitka stolpca s

resnično velik in zanimiv, tudi zato je težko v nekaj vrsticah o njem kaj napisati. Pa vendar, znamenitosti, od Palače Združenih narodov, do skorajda neugledne mestne hiše, kipa Svobode in drugih, tudi kulturnih, ustanov ne

NAŠE PESMI (111)

MOJO VOLO

Mojo volo, mojo volo
voda mi je tanesla.
Naj jo nesē,
vej jo nindrik dojdeje.

Doj jo jala, doj jo jala,
na edno sūjo vejčico.
Doj jo jala,
na edno sūho vejčico.

Naj jo jala, naj jo jala,
vej so nindrik jakši dvej.
Enkrat lepši,
devetkrat jakši, kak si ti.

(Sakalovci)
-mkm-

Največji park na Manhattnu je Central Park, toda ob njem je še veliko manjših parkceev in zelenic. Na njih pa teče življenje, sproščujoče življenje. Na sliki jazz koncert.

zmanjka. Ravno zato ne v njem vsaj nekaj je treba v New York časa tudi stanovati. večkrat potovati, če že **Lidija Kosi**

Spremljajte televizijsko
oddajo

SLOVENSKI UTRINKI

vsako drugo soboto ob 9.40 na
2. programu madžarske televizije

Naslednja oddaja bo
18. novembra 1995

BABICE PA DEJDEKI PRPOVEJDAJO

Nej dugo nazaj, ka smo prosili mlajše, aj pitajto svoje babice pa dejdeke, če znajo kakšne prpovejsti pripovejdati.

Ka do čuli, aj dolanapišejo pa naj nam pošlejo. Pošta nam je prinesla dosti pisem z G. Senika. En pūše pa objavljamo.

Baug pa Peter

Baug je Petra poslo, aj gledat dē, ka lūstvo dela. Peter gledat ūšo pa vido, ka fejs delajo pa zidajo, na Boga nika ne dajo. Te je Baug pokaštigo lūstvo. Petra pā poslo, aj pogledne, ka zdaj delajo. Te je Peter odo, nazaj prišo pa pravo: "Gospodne, zdaj djaučejo. Zakaj si je pokaštigo?"

Baug pa Peter sta po Zemli ojdra

Gnauk je Peter pravo: "Gospodne, ti boj Peter, ge mo Baug."

"Rejsan tak narediva," pravi Baug Petri.

Edna ženska je krave pasla. Baug jo je pito, što té krave skrb ma. Una pravla, ka prej sam Baug. Gda je krava vujšla, te je mogo Peter titi za njauv. Po trnji je skako pa lejto, kumaj go zgrabo. Gda je nazaj prišo, je pravo: "Gospodne, ge več ne mo Baug. Bom nazaj Peter."

Pripovedoval: Jože Škaper
Zapisala: Hajnalka Škaper

To se je zgodilo

Nekoč, v davnih časih, so ljudje šli v Mariazell na romanje. Med potjo, ko so šli ravno po bregu, je nastala grozna nevihta. Nebo je grmelo in se bliskalo. Romarji so se zelo prestrašili. Kmalu se je oglasil vodič.

"Če ima kdo na sebi obleko, katero je opral na veliki petek, naj sleče to obleko in jo obesi na to drevo."

Ljudje so tako storili. Kdo je imel tako obleko, jo je slekel in obesil na drevo. Kmalu je strela udarila v drevo in so obleke ter drevo zgorale. Potem se je voditelj spet oglašil: "Na veliki petek nikdar ne smemo prati, ker to prinaša nesrečo."

Pripovedovala: Elza Wachter
Zapisala: Anastazija Bajzek

Kak so gorplačali tauvange?

Gnauk so v eno hišo prišli tauvange. So okauli stola dojsedli, so dosta penez na sto sipali, pa te so začnili talati. Kričali so, gnauk eden, gnauk drugi, ka es stau pa es stau. Eden človek pod postelov skriti biu, je vōskočo pa kričo, ka es tō stau. Te so se tauvange zbojali pa so odleteli. Peneze so na stauli njali. Tisti človek peneze kŭppaubro ino se veselijo, da bogati grato.

Slovenska ženska v vogrskoj bauti

Bila je edna slovenska ženska, je prišla v vogrsko bauto. Eden gospaud je kŭpŭvo mesau. ženska je slovenski prosila bautōša: "Meni tŭdi (tŭdō-pljuče) dajte." Bautōša pravo: "tŭdō nemam." Te je ženska pravla: "Gospaud majo, majo (māj-jetra)."

Te pa bautōša pravo, ka māj (jeter) tŭdi nega. **Pripovedovala** je stara babica, Deutsch Józsefné
Zapisala: Kristina Nagy

RAZPIS

Županijska knjižnica Dániel Berzsényi organizira tekmovanje v recitiranju z naslovom

SVET SANJ?

za pripadnike narodnostnih skupnosti Železne županije. Cilj tekmovanja je predstavitev literarnih vrednot v materinščini. Datum tekmovanja: 9. december 1995 ob 10. uri

(Pred županijskim tekmovanjem so šolska tekmovanja)

Kraj tekmovanja: Županijska knjižnica Dániel Berzsényi (Szombathely, Petőfi S.u. 43.)

Pogoji udeležbe:

1. Recitiranje samostojno izbrane in obvezne pesmi.

2. Prosto izbrana pesem mora biti originalno napisana v jeziku manjšine (Prevodi ne pridejo v poštev).

Rok prijave: 20. november 1995

Na prijavnici navedite:

1. Ime in priimek ter starost kandidata;

2. Naslov osnovne šole, ime in priimek učitelja-mentorja;

3. Naslov in avtorja samostojno izbrane pesmi ter naslov pesniške zbirke (knjige), v kateri se najde.

30. oktober 1995

Pallósiné Toldi Márta
direktorica županijske knjižnice
Dániel Berzsényi

VERSENYFELHÍVÁS

A Berzsényi Dániel Megyei Könyvtár "Álomvilág?" címmel szavalóversenyt hirdet nyelvtérületenként a Vas megyében élő nemzetiségeknek anyanyelvű költészetük értékeinek felmutatására.

A verseny időpontja, melyet a nevezni kívánó oktatási intézményekben házi verseny előző meg. 1995. december 9-e. 10.00 óra.

Helyszíne: a Berzsényi Dániel Megyei Könyvtár (Szombathely, Petőfi Sándor u. 43.)

Részvételi feltételek:

1. Korosztályonként és nyelvtérületenként egy kötelező és egy szabadon választott költemény előadása.

2. A szabadon választott vers az adott nyelven született eredeti alkotás legyen.

A nevezés határideje: 1995. november 20.

A jelentkezésnél kérjük feltüntetni:

1. a versenyző nevét, életkorát.

2. az általános iskola nevét, címét és a felkészítő pedagógus nevét.

3. a szabadon választott költemény alkotójának nevét, címét, leelőhelyét.

Szombathely, 1995. október 30.

Pallósiné Toldi Márta
könyvtárigazgató
Berzsényi Dániel Megyei Könyvtár

KRIŽANKA

Ugani, kaj je narisano, in besede vpiši v lik križanke. Iz črk, ki so označene z zvezdicami, sestavi ime živali.

VODORAVNO

NAVPIČNO

MONOŠTRSKA 2. OSNOVNA ŠOLA PRAZNUJE

Monoštrška 2. osnovna šola te dni praznuje 10. obletnico obstoja in delovanja. Sodobna šolska zgradba z vso pripadajočo infrastrukturo je bila zgrajena za potrebe mesta in bližnjih vasi, tudi Slovenske vasi in Sakalovcev, kjer živijo pripadniki slovenske manjšine. Šola je po eni od svojih usmeritev tudi narodnostna, saj se imajo učenci, pripadniki slovenske in nemške narodnosti, razporejeni v B-paralelke, možnost učiti tudi materiščino kot učni predmet. Na žalost pa predvsem pripadniki slovenske narodnosti tu možnost premalo izkoriščajo in neodgovorni starši svojih otrok ne prijavljajo k pouku materinščine. Tako so t.i. narodnostni razredi po številu učencev izredno skromni.

Prioritetna usmeritev šole pa je že od njenega nastanka šport in športna vzgoja. Za potrebe te dejavnosti ima šola sodobno športno dvorano in številna igrišča, učenci športnih razredov pa so vsestransko uspešni. Šola uspešno sodeluje na vseh področjih z Dvojezično osnovno šolo I iz Lendave v R Sloveniji; njune skupne dejavnosti so pestre in zanimive.

Osrednja proslava lepega jubileja je bila 10. novembra. Šola se je predstavila z bogatim programom, številne goste pa je najbolj navdušila svečana športna akademija.

Šola ima tudi novo poimenovanje; odslej se bo imenovala OŠ "István Széchenyi".

Cestitamo ob jubileju!

•VP•

NA ZNANJE SE DA VSAKŠOMA na Verici in v Ritkarovci, da volitve v veško Slovensko manjšinsko samoupravo bodejo **19. novembra, v nedelo** v kulturnom daumi.

Kandidati so: Karoly Dončec (pd. Žülin Karči), Serfecz Péterné (pd. Casarina Anuška), Šandor Merkli (pd. Stjednjarski Sanyji).

Prosimo Vas, pridite, da bi se naše volitve priskale.

Hvala.

Slovenska državna manjšinska samouprava

Ona nej sakačica

Gda je naš Jenő etognauk domau prišo, žena ma etak pravi: "Jenő! Grūška je v künji vōzgorejla. Vō go mejni." Jenő pa: "Ge sam nej električar, kak bi ge tau delo?"

Drugi den ga žena z nauvim problemom čaka, omarine dvere so doj zletele." Jenő pa: "Ge sam nej tišlar." Na tretji den je črepnja doj s streje spadnila. Jenő je samo telko pravo, ka je on nej cimerman pa židar tū nej. Na šrti den Jenő domau pride, pa je vse popravlno. Pita ženo, kak se je tau zgodilo. Ona pa: "Tūj je odo poštaš."

"No, pa te?"

"Ne vidiš? Vse je po-pravo."

"Kak si pa vōplačala."

"Kak, kak," pravi žena.

"On mi je pravo, ka za tau prosil eden dober obed ali si pa malo vkūp ležem z njim."

NIKA ZA SMEJ

"No, pa te?" pita zdaj že na silo Jenő.

Pa žena: "No, pa te, no, pa te: Tak dobro vejš, ka sam ge nej kūjarca."

Šatan

Naš Valentin pa njegvi dragi padaš Laci si prpo-vejdata, gda Valentin etak pravi Lacina: "Ti, Laci! Ge tak mislim, ka moja žena nigdar ne pride v nebo, takši velki šatan je."

Laci pa zdaj etak: "Tau je istina, depa če itak tagor pride, te de tam pomagala grmeti pa obli-skati."

Krepak človek

Etognauk se naš Franci šeta s svojim malim sinom z malim Miškanom. Kak etak ojdta po Varaša, vidi-ta, ka se eden človek vaga na vagej, ka so na pauti gorpostavlane. Človek je strašno banjati, krepak. Gda bole skrajek prideta, vidita, ka vage samo 10 kil kažejo. Gvušno so pokvarjene bile. Mali Miška pa zdaj etak pravi svojma oči: "Glé, glé, oča, té človek pa samo 10 kil

vaga, gvušno je zhautra cejlak prazen."

Nega pomaganja

Etognauk je školni betežen grato. Deca, štero on vči, ga je šla gledat. Gda so k rami prišli, je samo mali Pišti ušo not, tej drugi so vanej čakali, kakše glase prnese Pišti. Gnauk se samo opreje dvera, Pištak vōstaupi, pa so že vsi pri njem pa ge spitavajo: "No, kak je kak je?"

Pištak pa: "Vse je za-man, nega pomaganja Zranja že pride včit."

I. Barber

PORABJE

ČASOPIS ZVEZE SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Izhaja vsak drugi četrtrek

Glavna in odgovorna urednica
Marijana Sukič
Naslov uredništva: H-9970
Monošter, Deak Ferenc ut 17,
p.p. 77, tel.: 94/380-767

Tisk:
SOLIDARNOST
Arhitekta Novaka 4
69000 Murska Sobotla
Slovenija
Po mnenju Ministrstva za
kulturo št. 415-715/93 mb z
dne 3-11-1993, se časopis
PORABJE uvršča med
proizvode, od katerih se
plačuje davek od prometa
proizvodov po 13. točki tarife 3
zakona o prometnem davku
(Ur. list RS, št. 4/92)
ISSN 12187062